A°. 1839. N°. 11.

DONDERDAG DEN 7den FEBRUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 4den dezer, het Schip *Hendrika*, Kapt. H. K. Sietsma, van Amsterdam, hebbende 50 dagen reis.

Idem, de Nd. Am. Brik *St. Helena*, Kapt. A. Sayward, van Boston, hebbende 26 dagen reis; Passagiers: de Heeren John Jacobus en John Harby.

Idem, de Engelsche Schoener *Pembroke*, Kapt. J. Blacgrove, van Demerary, hebbende 3 dagen reis.

ADVERTISSEMENTEN.

Ter informatie van belanghebbenden is dienende, dat de Boedels-beschrijvingen van de *solvente* Boedels: HERMANUS JACOBUS VAN DER HEIJDE, MARIA ELISABETH van GARDNER en HENDRIK HARTMAN, als mede de Rekening en Verantwoording, benevens de daarop geformeerde balance van de *insolvente* Boedels van EDUARD BARBOUR, CORNELIA SCHEPER en CAREL FRANÇOIS COUPIJN, gedurende den tijd van *drie* weken, ter Secretarij van het Commissariaat voor het Departement der *Onbeheerde Boedels* ter *visie* liggen, met inthimatie voor zoo ver laatstgemelde Boedels aangaan, om, wanneer de Crediteuren eenige aanmerkingen, hetzij op de gegrondheid of de hoegrootheid der daarbij voorkomende schuldvorderingen, hetzij op de rangschikking der Crediteuren, of eenige remarques of zoogenaamde debatten op de Rekening en Verantwoording mogten hebben, daarvan binnen den tijd van *drie* weken, na de dag, waarop de bevoegdheid, om van deze Stukken *visie* te nemen, is geëxpireerd, bij eenig behoorlijk schriftuur aan Commissarissen te doen blijken.

Paramaribo den 6 Februarij 1839.

De fungerende Secretaris van het Collegie van Commissarissen voor het Departement der Onbeheerde Boedels,

F. C. COBLIJN.

(623) De Exploicteur bij het Geregtshof te *SURINAME*, *belast met de vervolging der nalatige Belastingschuldigen*, zal op Vrijdag den 8sten Februarij 1839, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven *Marie* en *Susanna;* aankomende Wed. S. M. SAMSON geboren SOESMAN.

De Slaaf *Winst;* aankomende den Boedel DAVID van JUDA.

De Slaven *Clarinda* en *Constantie;* aankomende AFFIE van FAVEREIJ.

De Slaven *Roxanna*, *Tina*, *Floortje*, *Antonia* en *Jacobus;* bekend staande op den naam van HENDRINA van LINCK.

Paramaribo den 2 Februarij 1839.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

SURINAAMSCHE MAATSCHAPPIJ
VAN
WELDADIGHEID.

*** VERGADERING van *HOOFD-BESTUURDERS* en *ONDERSCHEIDENE COMMISSIEN*, op Dingsdag den 12den Februarij 1839; 's avonds ten $7\frac{1}{2}$ ure, in het locaal van de Loge *CONCORDIA*.

(6481) Over *zes* weken, dag en datum nader te bepalen, zal J. PICARD qq. ten huize van den Vendumeester S. F. FLU, publiek verkoopen:

De SUIKER-PLANTAADJE *SORIBO*, (voorzien van een compleet STOOM-WERKTUIG,) benevens al derzelver *GEBOUWEN*, *SLAVEN* en verdere *AP-* en *DEPENDENTIEN*, gelegen binnen deze Kolonie aan de *Perica Kreek;* en behoorende aan den Boedel wijlen den Heer J. H. LUIJKEN; — Zijnde dezelve Plantaadje inmiddels UIT DE HAND TE KOOP.

Wordende tevens een ieder, die iets te vorderen heeft, van gemelde Plantaadje, verzocht, de Rekening in blanco ten huize van denzelve J. PICARD te bezorgen.

Paramaribo den 6 Februarij 1839.

(6486) ZIJDEN FLUWEEL, *extra* ZWARTE SATIJN voor *VESTEN*, *primo* qualiteit CHERRY BRANDY (van *P. F. HEERING*) en diverse RHIJN WIJNEN, zijn voor *billijke prijzen* te bekomen bij

C. L. HIRSCHFELD.

(6487) *** Men verlangt *drie BLANK-OFFICIEREN*, voorzien van goede GETUIGSCHRIFTEN; — adres ter dezer Drukkerij.

(6471) H. STROOM vertrekt.

Mengelwerk.

Ellende.

Gedurende een' dier lange winternachten, waarin de vereenigde elementen schijnen zamen te spannen tegen de ongelukkigen, die geen verblijf, geen voedsel en geene vrienden hebben, viel de sneeuw in digte vlokken en bedekte, ter hoogte van verscheidene voeten, de staten der wereldstad *Londen*. In dit verschrikkelijk weder ontmoette men niemand dan eenige nachtwachten, in hunne wijde mantels gewikkeld, en de ellendigen vervolgende, wier misdrijven grootendeels aan de armoede zijn te wijten.

Een man, met lompen bedekt, doorliep de straten der *City*, geheel onverschillig voor het weder, en voor de meening, die men omtrent hem opvatten mogt, even of niemand ter wereld belang in hem stelde. Echter was het er ver van daan, en zijne ellende werd door eene vrouw en een kind gedeeld. Zijne jeugdige vrouw, weleer nog schoon, gelukkig en bloeijende van gezondheid, had reeds den invloed der knagende armoede ondergaan, welke, den tijd vooruitsnellende, de diepe voren des ouderdoms op hare bleeke wangen had gegrift; haar kind weende te vergeeft om een stukje brood; vier dagen lang had de moeder zelve honger geleden, om dien van haar kind te stillen, — maar thans was er geen brood meer in huis. Hoe vele rampen blijven er niet voor de menschlievendheid verborgen, die zoo gaarne dezelve zou verzachten! De geheime wonden zijn doorgaans de diepste, en worden dikwijls eerst slechts dan openbaar, wanneer de dood reeds zijne prooi heeft verslonden.

Het ongeluk had Arnold zwaar geteisterd; hij had schoone dagen beleefd, waarin het hem niet aan vrienden had ontbroken, maar thans was hij ongelukkig en — verlaten. Hij was arm, en de armoede is in veler oogen eene misdaad, over welke het vonnis zonder regtsgeding door eene onmeëdoogende wereld wordt uitgesproken. Langen tijd had Arnold de worsteling met zijne rampen uitgestaan, maar hij was nu overwonnen en had geene hoop meer op eene betere toekomst.

Hij trad zijne woning binnen; deze was een zolder met vochtige muren, slechts van eene oude mahonijhouten tafel, eenige stoelen en een' stroozak voorzien, jammerlijke overblijfsels van eenen vroegeren rijkdom. Zijne vrouw hield haar dochtertje, hare lieve, blaauwoogige Maria in de armen. Zij ontving haren echtgenoot met eenen treurigen glimlach, die hem het hart doorboorde.

»Ik ben zonder bezigheid, »zeide Arnold, een' stoel nemende; »mijne vrouw en mijn kind sterven van honger. Mijne kleine Maria, mijn engeltje!" riep de ongelukkige vader uit, terwijl het wichtje hem onschuldig toelachte.

»Arme kleine, wanneer gij ouderloos zult zijn, wie zal u dan verzorgen, wie zal uwe kinderlijke taal verstaan en uwe handjes voor het avondgebed zamenvouwen? Wie zullen uwe ouders zijn? O God! gij weet, dat het mij zwaar valt den levenslast te torschen, maar alleen ten behoeve van dien engel laat mij dit leven, hoe ondragelijk het mij ook zij, behouden."

»Schep moed, waarde Arnold" sprak zijne vrouw; »morgen zult gij welligt beter slagen; uw werkzame aard en eerlijkheid zijn bekend, en weldra zal men u arbeid verschaffen; intusschen zal de Voorzienigheid voor ons waken."

»De Voorzienigheid!" riep Arnold, met verbittering uit, »zij waakt voor den rijke; de stem des armen klimt niet tot haar op, en . . . »Zijne verhitte oogen hadden geene tranen meer! Hij stelde zijner vrouw een' stuiver ter hand.

»Het is de laatste," zeide hij, »koop brood voor u en uw kind; ik heb geen' honger," waarna hij zich op het stroo nederlegde.

Vier dagen gingen aldus voorbij, en elk uur deed den kommervollen toestand van dit gezin verergeren. Met de koude nam ook de honger toe, en de arme moeder verliet niet meer het bed om het kind ten minste eene genoegzame warmte te verschaffen. De bakker had het brood geweigerd, dat men hem niet meer kon betalen....

Toen Arnold te huis kwam, sliep de kleine; terwijl zijne vrouw hare vermagerde handen ten hemel ophief.

»Ik kan dit niet langer verdragen," riep de ongelukkige vader, »ik kan niet langer de ellende van vrouw en kind aanschouwen, en, zoo waar als er een God in den hemel is, zult gij brood hebben."

Een oogenblik daarna was hij op straat; niemand ging voorbij, want het was reeds zeer laat en het weder altijd even onstuimig.

Eindelijk sloeg iemand den hoek van de staat om; het hart van Arnold sloeg met bevigheid, de woorden stierven op zijne lippen, maar eensklaps was het hem, als of hij zijn kind van honger hoorde schreijen. Met beschroomheid naderde hij den vreemdeling, en smeekte hem om eene aalmoes. »Luijaard," werd hem toegevoegd, »schaamt gij u niet om te bedelen? Ga heen en werk," waarna de man zich haastig verwijderde.

Arnold was wanhopig: »werk," zeide hij, »ziedaar het gewone woord van den gierigaard! werken! ik, die ter naauwernood de kracht heb om te gaan; ik, die in drie dagen niets gegeten heb. En de maatschappij erkent dien man welligt voor achtenswaardig en deugdzaam! Zoo een ander komt, zal ik niet meer bidden, ik *moet* brood voor mijn kind hebben, ik kan niet langer wachten."

Eenige oogenblikken daarna ging een jongeling voorbij. »Uwe beurs!" riep Arnold uit, »mijn kind heeft geen brood." »Gij hebt daar een slecht bedrijf begonnen," antwoordde de jongeling, door den plotselingen aanval ontshutst; »maar, ziedaar mijne beurs." Wat bevat zij?" vroeg Arnold. »Eenige goudstukken en een weinig zilvergeld." Arnold opende de beurs, nam er tien kroonen uit, en gaf haar vervolgens terug. »Meer heb ik niet noodig," sprak hij; »thans zal mijn kind geen gebrek lijden. Vergeef mij mijne misdaad!"

Door zulk een vreemd gedrag verbaasd, volgde de jongeling de voetstappen van Arnold. Hij zag hem een' bakkerswinkel binnentreden, en met brooden beladen daaruit komen, hij vernam dat Arnold in de verschrikkelijkste ellende verkeerde, en dat sinds eenige dagen noch hij, noch zijn gezin het minste voedsel hadden genuttigd. Door dit verhaal bewogen, haastte hij zich den bakker eene guinje ter hand te stellen, ten einde deze eenen geruimen tijd brood aan het ongelukkige gezin zou leveren, waarna hij beloofde te zullen wederkeeren.

Arnold trad zijne woning binnen, legde zijne brooden op de tafel, en zeide: »Ziedaar vrouw, dit zal voor de gansche week dienen; gij en uw kind zult niet van honger sterven. Ik ben vermoeid, en kan niet eten; goeden nacht." Hij legde zich ter ruste neder, doch zijne wroegingen veroorloofden hem niet den slaap te vatten.

Eindelijk brak de dag aan, en Arnold ging niet uit als gewoonlijk, om werk te zoeken; hij dacht, dat ieder op zijn gelaat den stempel der misdaad moest ontdekken. Om zijne ontroering te doen bedaren, plaatste hij zich aan een venster, dat het uitzigt op de straat had, en weldra bemerkte hij twee vreemdelingen, die het huis aandachtig beschouwden; in een' hunner meende hij den jongeling van den vorigen avond te herkennen; het was dezelfde gestalte, dezelfde mantel; hij was het; geen twijfel bleef hem over! Eene doodelijke siddering greep Arnold aan; eensklaps verbleekte hij geweldig, en, zich tot achter in de kamer terugtrekkende, drukte hij zijne vrouw en zijn kind stuiptrekkend aan zijn hart.

Hij hoorde de trappen opklimmen en vlugtte in een naburig kabinet, waarvan hij de deur achter zich sloot.

In dit oogenblik kwamen de twee vreemdelingen binnen. »Mevrouw" zeide de jongste, »ik vrees, dat mijn bezoek u lastig valt, maar ik hoop, dat de reden daarvan mij tot verschooning zal strekken; gij zijt in het ongeluk, vergun mij de slagen van het noodlot ten uwen opzigte te verzachten;" waarna hij eene beurs vol goud op de tafel wierp. De vrouw sloeg eenen verbaasden blik op den edelmoedigen weldoener, wiens nederige blikken vergiffenis voor zijne weldaad schenen te vragen, en tranen van dankbaarheid vielen op het kind, dat in hare armen sliep. »Arnold!" riep zij, »Arnold! mijne gebeden zijn niet onverhoord gebleven! kom, kom schielijk, ik had u wel gezegd, dat de Voorzienigheid voor ons zou waken."

Maar Arnold antwoordde niet... Zijne vrouw liep ijlings in het kabinet, het was ledig!... Op hetzelfde oogenblik hoorde men een dof gerucht op straat, gevolgd door het geschreeuw der menigte, welke het lijk omringde van iemand, die zich in eene vlaag van wanhoop uit het venster had geworpen! Dit lijk was dat van Arnold.

Een beroemd man, Schoenpoetzer.

De beroemde man, die wij bedoelen, was tegelijkertijd een goed mensch, welke eigenschappen men niet altijd in denzelfden persoon aantreft. Deze echter verdiende de titels van beroemd en goed meer dan vele anderen. Hij was een bij uitnemendheid voortreffelijk huisvader, en bezat sedert vijftien maanden eenen zoon, die gedurende de zes laatste zoodanig in groei en gezondheid was toegenomen, dat deszelfs min, Catharina genaamd, eene jonge en gezonde boerin, de vrijheid verzocht, naar haar dorpje te mogen wederkeeren. De beroemde man wenschte intusschen, dat de min bij zijn zoontje blijven zou; en hoe Catharina smeekte en weende, alles was te vergeefs. Eindelijk echter was Peter, haar man, ongeduldig geworden en meldde zich alzoo bij den grooten man aan. »Wel, wat is de oorzaak van uwe komst?" »Ik kom mijne vrouw halen." »Zeer goed, maar wij knnnen haar niet missen." »Ik ook niet, mijnheer." — »Welnu, blijf dan hier, ik zal u werk verschaffen." »Hoe zoo?" »Gij zult mijn kamerdienaar zijn; Catharina blijft bij het kind, en gij bij Catharina," — »Uw kamerdienaar! dat handwerk versta ik niet." — »Dat zal zich wel schikken, kleederen uitkloppen en laarzen schoonmaken is zoo ongemakkelijk niet; het zal u onderwezen worden." — »Voor u, die allerlei hulpmiddelen bezit, is dat misschien zeer gemakkelijk, maar voor mij, eenen armen metzelaar, is dat geheel iets anders." — »Gij zult onderrigt worden."— »Door wie? — »Door mij." — Gij? een zoo beroemd man, zult mij laarzen leeren schoonmaken; onmogelijk, gij schertst." — »In geenen deele, blijf hier, en roep mij morgen ochtend om vijf ure, eer nog iemand wakker is, en ik zal u uwe eerste les geven."

Des anderen daags 's morgens was de beroemde man reeds opgestaan, toen Peter hem kwam wekken. Hij had een wit boezelaartje voor, in de linkerhand eene laars en in de regterhand eenen schoenschuijer; ook Peter was met eene laars gewapend, en lette naauwkeurig op het onderwijs van zijnen meester. »Ziet gij wel, Peter, wanneer gij het smeer op het leder hebt gebragt, schuijert gij met den zachten schuijer tot dat het glimt, gelijk het briefje aan het fleschje voorschrijft." »Ja, mijnheer!" »Beproef nu eens de andere te schuijeren, let vooral op! morgen zal ik u kleederen leeren uitkloppen, thans heb ik geenen tijd, ik moet nog eene rol overzien. Maar morgen zijt gij voorzeker kamerdienaar, en wij behouden uwe vrouw. Mijn Paul zal tevreden zijn; want hij bemint Catharina hartelijk!"

Twaalf jaren later heerschte er rouw in het huis van den beroemden man; weenende en biddende knielden eene vrouw en een grijsaard bij eene doodkist, waarin een lijk lag. De vrouw was Catharina, de grijsaard Peter, en het lijk dat van Talma.

Ongelegenheden van den Reiziger te Parijs.

Met eenen reispas *in optimâ formâ* was ik uit Weenen te Parijs gekomen. Te Weenen was dezelve reeds voorzien geworden met de visa's van al de gezanten der Staten, door welke ik dacht te reizen. Aan de Fransche grenzen moest ik mijnen pas afgeven, en kreeg, tegen eene vergoeding van twee francs, daarvoor een Fransch document. Eindelijk moest ik aan de afreize gaan denken, en was voornemens over Metz naar Frankfort te vertrekken. Ik begaf mij naar de *Préfecture de Police*, wisselde mijn' originelen pas weder in, welke intusschen met de teekening van het *Ministère de l'intérieur* was voorzien geworden. Aldaar moest ik geheel mijn reisplan opgeven, en nu werd mij gezegd, dat ik moest halen: 1o. het visa van den gezant van mijn vaderland (Oostenrijk) tot de terugreize; 2o. het visa van den Pruissischen gezant, als zijnde Pruissen de eerste Duitsche staat, welks grondgebied ik nu betreden zou; 3o. het visa van dien der vrije Duitsche steden, wijl ik naar Frankfort wilde. Nu houden deze drie heeren op één en hetzelfde uur *viseertijd*, namelijk des namiddags van 1 tot 2 uur, en het is derhalve bijkans onmogelijk te achten, al die visa's op éénen dag te verkrijgen. Met den meesten spoed rende ik nu uit de *Rue Jerusalem* naar de *Rue de Lelle* en de *Rue Caumartin*, in geheel tegenoverstaande rigtingen. Ik werd door de fortuin begunstigd: al de verlangde visa's stonden op mijn' pas. Ik keerde nu naar de *Prefecture de Police* terug, welke mij nu eerst hare signatuur tot de afreize kon verleenen, doch tevens, in groote roode letters daaronder stempelde: *Tenu au Visa des Affaires Étrangeres*, en mij tevens beduidde, dat ik zonder dit de Fransche grenzen niet zou kunnen passeren. Het was drie ure; ik ren alweder naar de *Rue neure des Capucins*, maar, o jammervolle teleurstelling, daar berigt men mij met de *meeste vriendelijkheid*, dat de tijd, tot het aannemen der passen bepaald, verstreken is; dat zulks slechts van 11 tot 1 ure geschiedt, dat men reeds ten 4 ure de geteekende passen weder uitgeeft.

Mijn plan was, des avonds nog, of vroeg in den morgen, af te reizen, doch niets kon baten: morgen ten 11 ure eerst kan mijn pas aangenomen worden, en ten 4 ure eerst kan ik dien geviseerd terug bekomen; en dat onontbeerlijk visa kost tien francs! Intusschen neem ik plaats aan de Messagerie, welker deligence met klokslag van half vijf naar Metz afrijdt; nieuwe ongerustheid, op het billet staat alweêr met groote letters: *L'heure manquée les arrhes sont perdus.* Eindelijk hervind ik mijnen reisgenoot: ik werp mij in de fiacre, en snel naar de tamelijk verwijderde *Rue Montmartre*, of de *Place des Victoires*, en zwoegende van angst, vind ik maar ter naauwernood den tijd om uit de fiacre in de diligence te springen; naauwelijks viel ik neder, of ik ben tevens *en route*. Aan de Pruissische grenzen, te *Saarbrück*, moest ik mijn pas laten zien. Drie uren verder, te Homburg waar wij een oogenblik zouden vertoeven om te spijzen, trad alweder een sergeant aan den wagen, met den uitroep: de passen, heeren!" Ik mompelde eenigzins verstaanbaar: »dat is een verschrikkelijk geplaag!" »Wat! noemt gij dat plagen?" antwoordde de zwaar gebaarde krijgsman, die in paszaken volkomen *au fait* scheen, en gij komt van Parijs!" Zwijgend en beschaamd overhandigde ik mijn' pas.

De Weddenschap.

Lord Berkeley had om eene aanzienlijke som gewed, dat geen man alleen hem op reis door dwang zou berooven, en hij dengene, wien zulks gelukken mogt, niet zoude aanklagen. Deze zonderlinge weddenschap, door de dagbladen bekend gemaakt, was eene krachtige aanmoediging voor alle straatroovers, en weldra zag lord Berkeley zich blootgesteld aan de pogingen der stoutmoedigsten onder hen, die hem echter steeds zonder medestanders aanvielen, maar zonder hun doel te kunnen bereiken. Deze werden gedood, gene deerlijk verminkt, zoodat eindelijk niemand dier roovers hem meer durfde naderen. Op eenmaal, echter, onderneemt lord Berkeley eene reize naar de nieuw ontdekte grot op het eiland *Staffa*, en kiest den weg dwars door *Schotland*. Het Argylische gebergte werd toenmaals door een' beruchten roover onveilig gemaakt, die zich aan alle nasporingen had weten te onttrekken. Dezen was de weddenschap van den lord bekend, en werd terstond door een' zijner makkers onderrigt van den dag en het uur, dat zijn lordschap door *Inverary* moest komen. Mac Quarry, zoo heette de roover, wachtte den reiziger op de hem aangeduide plaats. Toen de avond viel, ontdekte hij, dat het rijtuig naderde. Lord Berkeley, die langen tijd had doorgereden, was in diepen slaap verzonken, toen hij op eens door de forsche stem van den roover werd gewekt, met de woorden: »Mijlord, uwe beurs of het leven!" »G . . . d . . . ! ik heb mijne weddenschap verloren," riep Berkeley uit, en stak de hand in den zak, als wilde hij zijne beurs uithalen. »Ja, gij hebt haar verloren, Mac Quarry heeft lord Berkeley tot de overgave van zijne beurs gedwongen, en dat wel geheel alleen." »Dat is onwaar", hernam de lord koelbloedig, »want daar staat uw makker, en ik geef u dus mijne beurs niet." »Onmogelijk! onmogelijk!" schreeuwde de roover, en wendde het hoofd, om te zien, wie achter hem stond. Dit oogenblik nam lord Berkeley te baat, haalde eene pistool uit den zak, en joeg den booswicht eenen kogel door het hoofd.

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.